

Ο ΜΟΥΣΑΦΙΡΗΣ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΚΩΜΙΚΟΣΠΑΡΑΚΤΙΚΗ

Εἰς ἐξ σκηνὰς καὶ μίαν κλωτσοπατινάδαν

ΠΡΩΣΩΠΑ

Ο ΝΟΙΚΟΚΥΡΗΣ, Ο ΜΟΥΣΑΦΙΡΗΣ ΚΑΙ Ο ΦΥΛΑΚΑΣ

(*Η σκηνὴ ἐν Θεσσαλονίκῃ τῷ 1912—1913*)

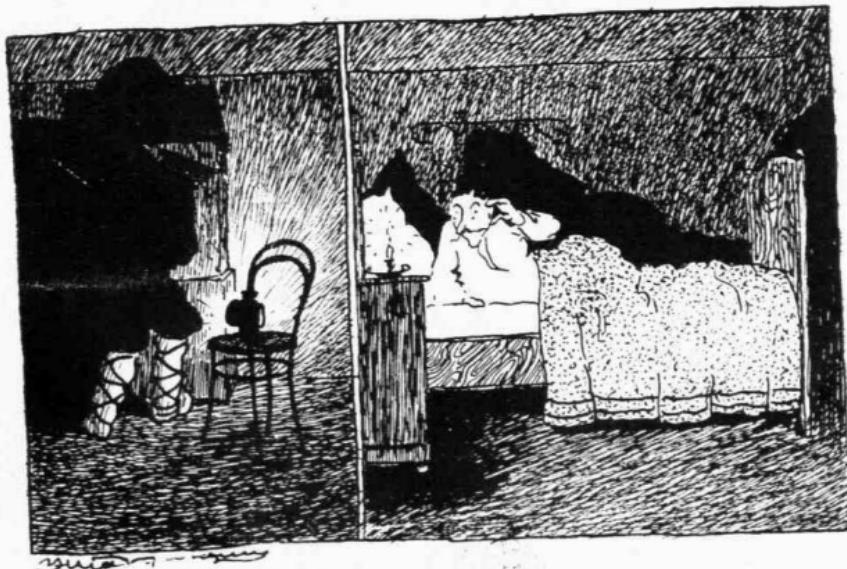
'Ο νοικοκύρης. — Ούρε, καλῶς τοὺν ἀρκαντάσ' τοὺν ἀδρεφουποιτό ! πῶς ἡταν τοῦτο καὶ μᾶς καλωσούρισις ἔτσι ἀναπάντεχα ;

'Ο μουσαφίρης. — Ξεκίνησα ἀπὸ μακρυά, βλάμη, κ' ἥρθα νὰ μὲ φιλέψῃς γιὰ μιὰ νύχτα, νὰ ἔσποστάσω, καὶ αὐδιο... ἔχει ὁ θεός...

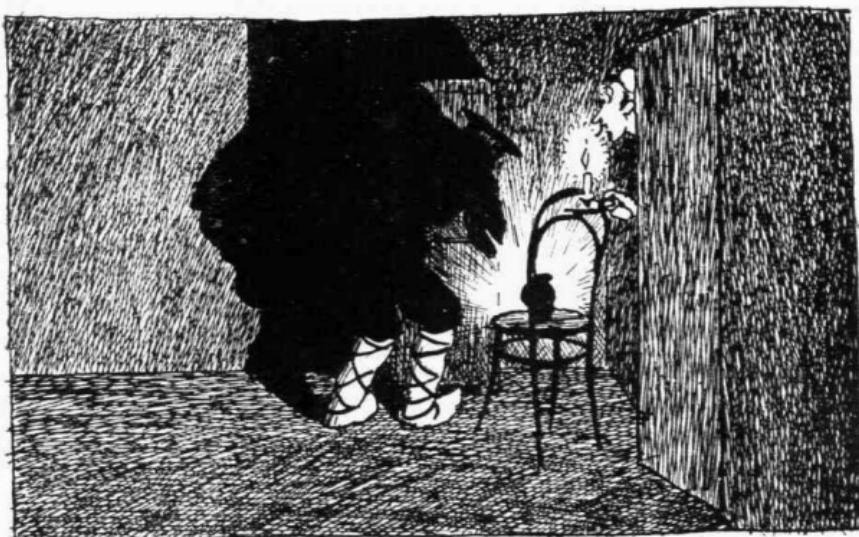

‘Ο μουσαφίδης. — ‘Ωραίο είνε τὸ καινούριο σπιτικό σου, βλάμη. Δὲν τοῦ κάνει κανενὸς καρδιὰ νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπὸ ’δῶ . . .

‘Ο νοικοκύρης. — Ούραίο, γιά ! Τώρα φάϊ, πιέ, κόνεψι, καὶ ταχειὰ πααίν’ς καλιά σου, νὰ μή σε καρτεροῦνε κ’ οἱ δ’κοι σ’ κεῖθε πέρα . . .

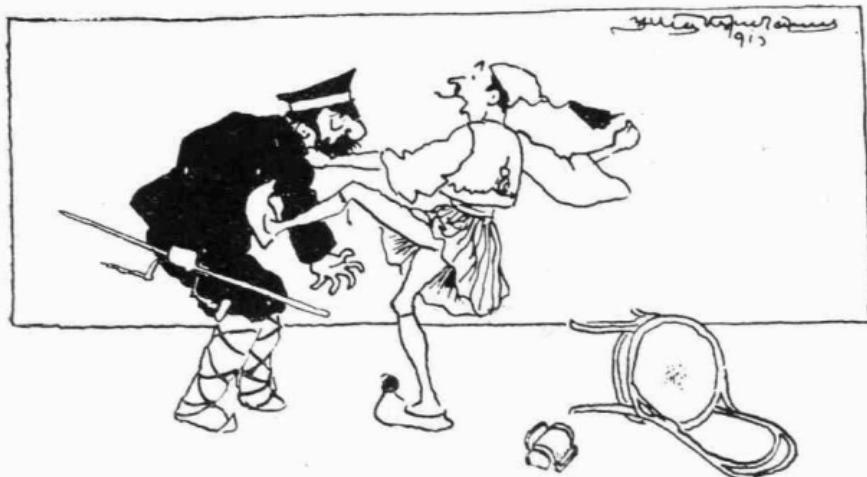

‘Ο νοικοκύρης. — Ούρε, σᾶν ν’ ἀκούω κρότου ἀπὸ σιδ’ρικά . . . Γιὰ τ’ αὐτιά μ’ ἔχ’νε ψύλλ’ς κὶ βουτζ’νι, γιὰ κουργιούς ἔχει τὸ γιατάκ’ τοῦ μουσαφίδη μ’ καὶ τοῦ κόβ’νε τοὺν ὕπνου . . . Γιὰ ἄς φέξου νὰ πάου νὰ ίδοῦ . . . ποιός σατανᾶς χαρχαλέβ’ ἰκεῖ μέσα ;

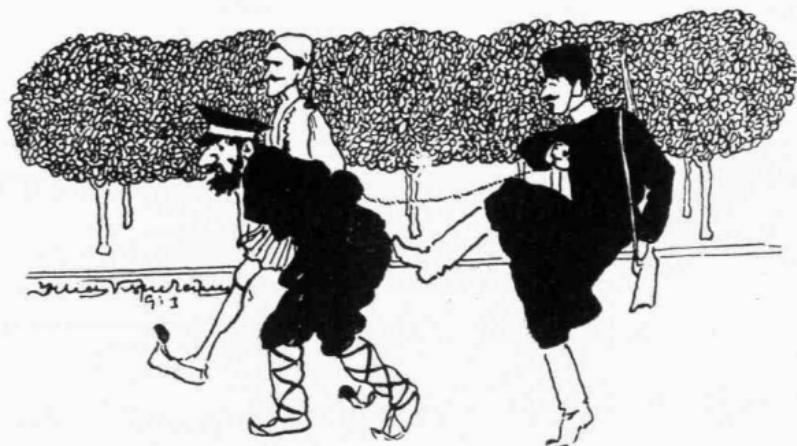

‘Ο νοικοκύρης. — Ούρε, σ’ είσι τοὺ σταυραδρέφ’; Ούρε τί χαλέβ’ς ίκει σκοτεινά, στὸ ἔνο βιός, χαντακουμένι;

‘Ο μουσαφίρης. — Μὲ σ’ μπαθάς, βλάμη, τὰ πῆρα γιὰ δ’ κά μ’... Θάρ-
ρεψα πῶς ἡταν τ’ παπούλη μ’, κατὰ π’ λένε κὶ τὰ κιτάπια μ’...

‘Ο νοικοκύρης. — Δ’ κά σ’, λιέει; πατρουγούνικά σ’, αϊ; Βέβηος, τοῦ
λιέει κι’ δ’ παπούλ’ σ’ ού ‘Ηρόδουτους. Γι’ αὐτὸ ἔκεινισ’ς ἀπ’ τοῦ διαόλ’
τὴ μάννα νὰ κουνέψ’ς Ιδοῦ; Στάσου, φὲ ζαγάρ’, νὰ σ’ κάνω τὰ μου-
σαφιρλίκια κατὰ πῶς σοῦ πριέπ’...

Ο νοικοκύρης. — Πᾶμε τούρα τ' ἀδρέφι νά σ' νοικουκυρέψου στοῦ χτῆμα τοῦ παπούλη σ' τοῦ Στράβωνα, νά σ' μετρήσου και τὴ κληρουνούμια σ' . . .

Ο φύλακας. — "Επαρε κι' ἀπὸ μένα τ' ἀποδέλοιπα, διάλε τσ' ἀποθαμμένους σου, σκύλε ἀγαρηνέ ! . . .

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

ΣΤΗ ΞΕΝΗ ΤΕΜΕΝΗ

ΚΑΡΑΒΙ διαβατάρικο μὲ φτερωτὸ πανί,
Ποῦ φέρεις ἀλ' τὴ ξερητειὰ στὰ ξάρτια σου κρυμμένη,
Κάποια γλυκειὰ παρηγορὰ γιὰ κεῖνον ποῦ πονεῖ,
Ἐλπίδα και ὑπομονὴ σ' ἐκεῖνον ποῦ προσμένει
Σταμάτησε τὸ δρόμο σου και στὸ ταξεῖδι αὐτὸ,
Πάρε γιὰ τὴν ἀγάπη μου χῦλια φιλιὰ κ' ἐλπίδες,
Και πές της πῶς τὴν καρτερῶ, καράβι φτερωτό,
Μὰ μὴ τῆς πῆς πόσο χλωμό, πόσο θλιψμένο μ' εἶδες.

(Σ μύρνη, 1913)

ΣΥΛΒΙΟΣ